

MÔI TÌNH ĐẦU

Tác giả: Phạm Hà

Cô Hoà trước giờ luôn là người đức độ, đạo hạnh cao sang. Ở cô tổng hoà nét đẹp trời ban. Khuôn mặt thanh tú, đoan trang, ánh mắt lúc nào cũng như cười tựa nước hồ thu giữa đêm trăng rằm, sóng sánh lẫn lẫn mà lung linh rạng rỡ.

Cô là gái phố nên ngay tới làn da cũng trắng hồng, mịn màng khác hẳn những cô gái ở cái nơi tôi sinh sống. Khi cô tới làm dâu thì tôi còn đang học cấp hai, nhưng cũng đã biết vụng trộm ngắm nhìn và thầm ngưỡng mộ cô lắm!

Nhà chồng cô thì khôi nói, giàu nứt đố đổ vách. Bố mẹ chồng cô có ba người con. Người con trai cả đã định cư tại Mỹ. Cô con gái thứ hai là giáo viên dạy cấp ba cũng đã lấy chồng ở riêng. Còn chồng cô là út cũng vừa chân ướt chân ráo từ Đức về. Trong khi cả làng hầu hết nấu ăn bằng củi đống từ trên rừng về, thì nhà chồng cô đã dùng tới bếp gas. Khi cả làng chỉ quanh quất mỗi nghề nông, thì nhà chồng cô có ruộng chỉ để cho họ thuê và lấy tiền theo vụ.

Chồng cô là kỹ sư xây dựng cầu đường, trực thuộc bộ giao thông vận tải. Riêng cô chọn cái nghề giáo viên thanh nhạc và kiêm dạy đàn Piano.

Mỗi buổi sáng khi tôi lẻo đẹo cuộc bộ từ nhà tới trường lại thấy chiếc xe sang trọng của chồng cô đi lướt qua, để lại phía sau những đám bụi mịn mù, đỏ quạch.

Phía trước nhà cô có một bãi cỏ xanh rì, sạch và đẹp. Nhà cô không trồng cây hay dùng vào việc gì cả nên anh Nhường, một tay huấn luyện viên bóng bàn cấp thôn tới nói chuyện cho để nhờ cái bàn bóng. Thế là lũ trẻ chúng tôi mỗi khi chiều tan trường hay rẽ vào đó tập tành vài séc. Có khi hứng lên lập kèo thi đấu phải đến chạng vạng tối mới mò về.

Thi thoảng cô Hoà hay ra xem chúng tôi tập bóng. Thấy cô, tôi đập phát điên. Ra sức khổ luyện mà tuyệt không mệt mỏi. Tôi nhớ có lần giao lưu với huấn luyện viên. Khi bóng sang phía bàn bên kia nảy lên. Thầy Nhường đôi mắt sáng quắc, hai hàm răng nghiêng vào nhau ken két. Một quả ngon tròn này, thầy dồn uy lực vào cánh tay đập một đường căng đét, khét lẹt. Bóng đi vù vù, xé gió lao về phía tôi với tốc độ kinh hồn. Tôi chủ động nháy vợt về phía sau, cắt trả một đường ngọt lịm. Bóng ngược trở lại, xoáy tít chặt như nêm cối bay sát sát mặt bàn trong sự ngạc nhiên tột độ của thầy. Và ngay lúc ấy, tôi còn thấy cô đứng đó reo hò vỗ tay đôi đốp. Cái nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt đẹp tuyệt trần của cô đã khiến tôi chết đi trong buổi chiều hân hoan đầy nắng.

Một đận không thấy cô ra xem, lòng tôi bồn chồn thấp thỏm. Cả buổi mà bóng cứ và bùm bụp vào lưới. Tôi đánh như thăng mất hồn. Đầu óc lơ mơ hết sức vậy đó. Lúc ra về mà lòng cứ băng băng, bồn chồn khó tả. Không yên... Đang lúc rầu rầu đứng đắn ra ở sân nhà thì thấy gấu mẹ vĩ đại bê chậu cám mang ra chuồng lợn. Tôi lao theo, vờ vịt hỏi:

- Nay mẹ không sang nhà cô Hoà lấy nước gạo ạ?

Mẹ tôi vẫn lúi húi đổ cám vào cái khay gỗ chẳng nói chẳng rằng lại càng khiến tôi đâm ra sốt ruột. Tôi lạch bạch chạy đến sát bên bà quát văng lên.

- Mẹ! Nay sang nhà cô Hoà lấy nước gạo chưa? Hay mẹ cứ để con qua lấy nhé!

Chẳng dè, mẹ tôi ngẩng phắt lên. Đôi mắt dòm dòm tôi làm cứ như thể vừa thấy sinh vật lạ ngoài trái đất. Bà nói tăng tăng, còn hơn lúc vãi thóc cho gà ăn trong vườn.

- Ô hay cái thằng này! Phải vía hay sao mà hôm nay lại sốt sáng thế? Mà có bao giờ chịu đi lấy nước gạo đâu. Hay lại định xin xỏ gì đấy phỏng?

- Kìa mẹ!

Tôi đứng ngây phỗng ra đấy, gãi đầu gãi tai đáp.

- Chẳng qua nay về sớm, muốn đỡ dần gấu mẹ vĩ đại một tay. Chưa gì đã nghi ngờ con zai mẹ thế.

Mẹ tôi tưởng thật, cười xoà. Bao nhiêu nét ngời ngời của tuổi xuân dường như dồn dập ùa về trên khuôn mặt toàn ngoặc đơn, móc kép. Bà nói:

- Thằng này có hiếu đấy. Nhưng mấy hôm rày bà Ngoan đưa cô Hoà lên thành phố khám bệnh. Chú Thoan chồng cô Hoà đi làm vắng nên nhà có mỗi ông Ngoan. Ông bảo có một mình ngại nấu nướng nên toàn ra hàng lòng lợn tiết canh với hàng cháo gà đầu xóm ăn cho tiện. Không có nước gạo đâu con.

Nghe mẹ nói cô Hoà phải lên thành phố khám bệnh làm tôi lo sợ thật sự. Chắc hẳn cô phải ốm lắm thì mới lên tận thành phố khám chứ. Lắm lét nhìn mẹ xong tôi rụt rè hỏi:

- Mà mẹ có biết cô Hoà bị sao không?

- Ở cái thằng, chuyện người lớn mà hỏi làm gì? Thôi mau tắm rửa đi, để mẹ cho lợn ăn xong sẽ dọn cơm hai mẹ con ăn nhé. Cơm mẹ cũng nấu xong cả rồi.

Nói đoạn mẹ bước hẳn vào trong chuồng lợn, lấy cái rế tre quét xoàn xoạt đống phân mấy chú ỉn vừa ị ra vào cuối chuồng. Biết là có gắng hỏi cũng không khai thác được gì thêm nên tôi đành thần thờ đi vào nhà mà lòng ngổn ngang trăm sự.

Sau đó quãng hai ngày cô Hoà về. Chiều khi vừa tan trường chúng tôi xô nhau tranh tập bóng trước thì đã thấy cô đứng đó cười thật tươi. Thấy cô nét mặt vẫn rạng ngời xinh đẹp, không có chút gì giống người vừa ốm dậy. Tôi vừa mừng, vừa tha hồ đoán mò trong ý nghĩ.

Tôi tập mà thi thoảng cứ ngẩng lên nhìn cô, một tuần không thấy cô mà sao tôi thấy dài bằng cả năm không gặp vậy đó. Đúng lúc tôi đang len lén nhìn thì cô cũng chột nhìn tôi.

Bối rối, vô cùng bối rối! Ấy là cảm giác tự trào trong lòng tôi khi đó. Lúc tập xong tôi chào về như mọi bữa thì cô nhẹ nhàng tới gần và đưa cho tôi một cái túi bằng vải da. Đang ngỡ ngàng lúng túng chưa biết nói gì thì cô bảo:

- Cô thấy Tuấn không có vợt để tập bóng, nên tiện vài bữa lên thành phố có việc cô mua tặng Tuấn chiếc vợt này. Chúc cháu tập lên tay để lần tới có thể tham dự vào giải bóng bàn của trường tổ chức nhé!

Cô cười ngọt lịm, còn tôi thì cứ lú lú riu riu mãi không nói được lời cảm ơn. Thấy tôi lúng túng mãi, cô vừa cười vừa vỗ nhẹ vào vai tôi nói:

- Thôi muộn rồi, về nhà đi đã kéo mẹ mong!

Lúc này tôi mới dám nhìn cô và lí nhí cảm ơn trong cuống họng. Tôi đi được vài bước và ngoái lại vẫn thấy cô đứng đó và dơ tay vẫy. Về tới nhà tìm tôi tự dưng đập thình thịch. Tôi vội mở gói quà ra ôi chao ôi một chiếc vợt bóng bàn mới cứng cựa còn thơm nức cả mùi gỗ. Tôi sung sướng ôm chặt vào ngực và cứ để nguyên cả quần áo đồng phục ngã uỳnh xuống giường. Tôi cứ tua đi tua lại cái cảm xúc lúc cô dúi cái túi

da vào tay tôi và khi cô đặt nhẹ tay vào vai tôi mà lòng rung rung, trợn lẩn với cái gì đó na ná như hạnh phúc ấy.

Tôi đã sống những ngày ở quê thật vui thật nhiều kỉ niệm. Và tất nhiên, trong mớ kỷ niệm ngọt ngào ấy, hình ảnh cô Hòa luôn sáng và rạng rỡ lung linh nhất. Tôi đã có thành tích trong các cuộc thi đấu bóng bàn cọ sát giữa các trường. Chiếc vợt mà cô Hòa tặng tôi qua bao năm nay mặc dù đã rất cũ nhưng luôn là một kỉ vật mà tôi nâng niu. Còn bây giờ khi tôi đã có giấy báo vào đại học, khi chỉ còn rất ít thời gian là phải chia tay mẹ, chia tay bạn bè cùng xóm và chia tay cô Hòa thì tôi mới thấy lòng bứt rứt và lưu luyến hơn mình tưởng.

Hôm qua nghe mẹ nói để chia tay cho tôi lên thành phố học thì chủ nhật này mẹ sẽ nấu vài món ngon. Mẹ bảo tôi mời mấy thằng bạn thân học cùng và hay chơi bóng bàn qua dự liên hoan. Tôi rụt rè lí nhí bảo:

- Hay mẹ mời cả cô Hòa qua chơi luôn nhé!

Nói xong tôi chả vờ nhìn lảng đi chỗ khác, không dám nhìn thẳng vào mẹ.

Ai ngờ mẹ đang vui lại chuyển sang tư lự, một lúc lâu sau tôi mới nghe mẹ thúng thảng nói:

- Bên ấy mấy nay có chuyện, cô Hòa đang buồn lắm con ạ. Chắc mời cô cũng chẳng sang đâu.

Tôi nghe mẹ nói xong tự dưng còn cào hết cả ruột gan, nôn nao không hiểu chuyện gì thì nghe mẹ nói tiếp:

- Đúng là hồng nhan bạc phận. Kể ra cùng là phận đàn bà nên mẹ thấy thương cô ấy lắm!

Tôi như chét trân với câu nói ấy của mẹ, lẽ nào lẽ nào cô ấy cũng chịu cảnh khổ giống như mẹ tôi? Tôi lúng búng:

- Mẹ ơi, thế chồng cô ấy cũng..

Không đợi tôi nói hết mẹ đã gạt đầu, trên mắt mẹ tôi thấy có một giọt nước mắt đã bắt đầu chảy xuống:

- Vì ông bà bên đó muốn có cháu nội mà cô Hòa lại không đẻ được nên cũng dần vất, dày vò tâm tưởng lắm. Tính ra từ khi cô Hòa về làm dâu bên đó tới nay cũng 4 năm rồi còn gì. Nhà người ta giàu có, danh giá thế, đương nhiên chuyện cô không thể sanh con là khó chấp nhận con ạ. Mẹ nghe nói bà Ngoan cũng dẫn cô lên thành phố nhiều lần, thăm khám thuốc men mà vẫn chưa thể có con. Nay dùng một cái chú Thoan chồng cô ấy lại ăn ở qua lại với một người đàn bà khác. Nghe đâu cũng đã sanh được cho chú ấy một quý tử nên cô ấy sống trong nhà đầy bây giờ như người thừa. Ông bà bên đó thấy bảo cung chiều cậu con của cô nhân tình kia lắm, họ cũng chẳng cần dấu diếm niềm vui ấy. Chỉ tội cho cô Hòa vẫn một lòng một dạ thương yêu chồng và bố mẹ chồng song ở vào thế của cô bây giờ còn biết làm gì được. Haizzzz.....

Nói xong mẹ tôi lại thở dài sườn sượt. Tôi thì nghe mẹ kể mà lòng buồn rung rức, nôn nóng muốn gặp được cô hơn lúc nào hết. Tự dưng lúc này tôi chỉ muốn ngồi ở xó xỉnh nào đó một mình mà nghĩ xem làm cách nào gặp được cô. Tôi muốn an ủi cô ư? Hay muốn làm gì chính tôi cũng chưa biết rõ, nhưng từ sâu thẳm tôi vẫn muốn gặp cô. Nghĩ tới việc cô bị tổn thương trong tình cảm như thế chắc hẳn đang đau khổ, dần vất buồn chán lắm là tôi lại không thể chịu đựng nổi.

Nhớ lại những ngày đầu, khi bố tôi theo một người đàn bà khác lên thành phố bỏ lại hai mẹ con tôi với những giọt nước mắt và những đêm trằn trọc liên miên của mẹ mà lòng tôi lại tê tái.

Rồi cũng tới ngày tôi phải chia tay mẹ, chia tay bạn bè để lên trường nhập học. Tôi vẫn chưa tìm được lí do để gặp cô, mà cũng không hẳn là không có lí do. Tôi cũng đã rụt rè sang định chào cô một tiếng song hôm đó cô lại không có nhà. Nghe bà Ngoan nói là cô xin phép về nhà mẹ để chơi vài ngày. Thế là tôi lên đường mà chẳng được gặp lại cái nụ cười xao xuyến ấy...

Tôi lên thành phố học nhưng tâm tư còn để lại nơi tôi đã sinh ra, lớn lên và yêu thương! Mẹ tôi cứ cách một tháng lại khăn gói lên thăm tôi một lần, ngoài ít gạo quế nải chuối hay con gà ra thì điều mà tôi quan tâm nhất vẫn là chuyện của cô Hòa.

Mẹ bảo người tốt tính, hiền lành như cô thường chịu nhiều thiệt thòi. Tuy không chính thức cưới xin nhưng cái cô Hiền, người đã đẻ ra cậu quý tử cho chú Thoan lại chẳng chịu thiệt thòi. Thấy ông bà Ngoan yêu chiều, cưng nựng cậu con bao nhiêu cô lại ngày càng lẩn tới bấy nhiêu. Cô tuyên bố nếu như không cho cô ta một danh phận, con cô ta không được dọn về ngôi nhà của nhà chú Thoan thì cô sẽ cắt đứt mọi quan hệ cô ta sẽ bế con về quê để sinh sống.

Thực ra tuy trót đi lại với cô Hiền nhưng trong thâm tâm chú Thoan vẫn yêu thương cô Hòa ghê gớm. Nhưng trời không chịu đất thì đất phải chịu trời. Ông bà Ngoan cũng thương cô Hòa tốt bụng, ăn ở đối xử với ông bà lễ phép và hiếu đạo. Song chắc vì sợ mất thằng cháu đích tôn nên cũng đâm ra phân vân khó xử.

Cô Hòa buồn đấy, đau lòng đấy nhưng chính vì thương yêu chồng, quý trọng bố mẹ chồng nên cô tự viết đơn li dị. Cô muốn giải thoát cho chú Thoan cũng như giải thoát cho chính mình. Ấu cũng là cái duyên cái số không trọn, nhưng khi cô ra đi cả xóm tôi ai cũng luyến tiếc, thương và nhìn cô với ánh mắt yêu quý thật nhiều!

Bẵng đi những 4 năm. Kể từ dạo mẹ tâm sự, cô Hòa và chú Thoan đã li dị. Cô trở về thành phố sống với bố mẹ thì tôi không còn biết tin tức gì về cô nữa. Còn tôi cũng đã ra trường, sau thời gian thực tập thì đã chính thức về làm cho bệnh viện của thành phố. Tôi làm bên khoa chấn thương chỉnh hình.

Công việc của một bác sĩ mới ra trường tuy còn nhiều bỡ ngỡ song luôn bận rộn và chiếm khá nhiều thời gian. Mẹ vẫn ở quê và thỉnh thoảng lên thăm tôi. Cho dầu tôi đã một vài lần ngỏ ý muốn mẹ lên thành phố ở cùng nhưng mẹ nói mẹ vẫn còn khỏe, còn làm lụng được. Cũng đôi lần mẹ bảo:

- Con đã học hành xong và có công việc ổn định. Mẹ thì càng ngày càng già thêm, bây giờ chẳng mong gì chỉ mong con gặp được người con gái mà con yêu thương để cho mẹ có niềm vui trọn vẹn.

Tôi hiểu lòng mẹ, mẹ là người ít nói, luôn giấu giếm thấu hiểu tôi, chỉ là đôi khi có những chuyện mà tôi không thể mở lòng nói ra cho mẹ biết được. Cũng vài lần có những người con gái tới với tôi, để lại cho tôi chút rung động. Song không hiểu sao tận sâu trong lòng tôi vẫn chưa thực sự muốn đón nhận một tình cảm riêng tư như thế. Tôi viện ra đủ lí do, tự bào chữa cho sự rùng rình ấy từ trong ý nghĩ của chính mình.

Đêm đó, tôi nhớ rất rõ là đêm Giáng sinh, đúng ca tôi trực. Bệnh viện đã quá tải với liên tiếp những bệnh nhân do ẩu đả, do tai nạn được đưa tới. Trong khi tôi cùng hai

bác sỹ nữa quay như chong chóng với số lượng bệnh nhân ngày càng tăng thì có một phụ nữ được đưa vào.

Nạn nhân trong tình trạng gãy xương tay. Trán bị đập xuống đường, làm cho quá nửa khuôn mặt xây xát máu tứa ra đỏ lôm xuống tới tận cổ, và đang bị choáng.

Khi đưa bệnh nhân vào phòng chụp CT, tôi mới giật mình hoảng hốt nhận ra chính là cô Hòa. Có chút gì đó đau nhói trong lòng tôi. Đã rất nhiều đêm trong những giấc ngủ chập chờn, khi cơ thể rã rời mệt mỏi bởi một ngày quay cuồng với những ca phẫu thuật, tôi thường mơ thấy cô. Vẫn nét đẹp kiều diễm ấy và ánh mắt cô luôn nhìn tôi, ánh mắt như biết cười như biết khóc. Làm khi bất chợt tỉnh giấc trong người tôi lại xốn xang. Là tôi nhớ cô! Nhớ thật nhiều, tôi nghĩ thế.

Sau khi chụp chiếu đầu xong tôi đã đỡ lo hơn khi kết quả là cô không bị ảnh hưởng gì tới não. Chỉ bị va đập vào phần mềm và xây xước thoi. Riêng cánh tay vì gãy trên chỗ bám của cơ ngực lớn và chuẩn đoán lâm sàng cho thấy có tiếng lạo xạo khi di chuyển tay nên rất có thể sẽ phải làm phẫu thuật.

Khi tỉnh táo hẳn thì cô Hòa cũng đã nhận ra tôi. Trong khi tôi xót xa với những vết xước, vết va đập còn rỉ máu của cô thì cô rất điềm tĩnh không kêu la như những bệnh nhân khác. Nhìn thấy tôi lúc đầu cô hơi ngỡ ngàng sau đó niềm vui hiện rõ trong mắt khi nhìn tôi:

- Tuần đó ư mới đó mà đã 7 năm rồi nhỉ? Cô thì già đi còn cháu cũng đã kịp trưởng thành và thành đạt rồi.

Rồi cô hỏi thăm mẹ tôi, hỏi thăm rất nhiều người trong xóm. Chỉ có gia đình chồng cũ của cô là cô không nhắc tới mà thôi.

Trong đôi mắt như đang cười và nhìn tôi âu yếm ấy tôi biết cô đang rất vui và hãnh diện về tôi. Có một thứ tình cảm nào đó trong tim tôi bỗng nhen lên. Ấm áp quá! Tôi nhẹ nhàng nói với cô:

- Cánh tay của cô cháu nghĩ cần phải phẫu thuật, nhưng với công nghệ máy móc hiện đại đang có của bệnh viện sẽ an toàn và không khó khăn nhiều vậy nên cô cũng đừng quá căng thẳng về tâm lý.

Cô nhìn tôi rồi gật nhẹ như thể nếu có tôi phẫu thuật cho cô thì cô hoàn toàn tin tưởng như người nhà vậy đó.

Ca phẫu thuật đã thành công khi tôi chọn phương pháp cố định ngoài, mổ kết hợp xương nẹp vít và đóng đinh nội tủy.

Ngày cô ra viện lại trùng với lịch nghỉ gỏi của tôi, nhưng tất nhiên là tôi đã đổi ngày cho đồng nghiệp nghỉ. Tôi muốn tới bệnh viện để được nhìn thấy cô, được dặn dò cô một vài việc khi về nhà cô cần kiêng cử và thực lòng tôi muốn được nghe cô nói. Bất kể điều gì khi cô nói đều làm tôi thấy vui, có phải tôi đã tự sai lệch ngay trong cảm nhận của chính mình, hay trong mắt tôi hình ảnh cô quá lớn, nó đã chiếm một vị trí quan trọng từ suốt bao năm nay mà bây giờ tôi mới nhận ra chăng?

Tôi trao cho cô tấm cạc trong đề địa chỉ và số điện thoại của tôi, đoạn nói sẽ rất vui nếu một ngày nào đó được cô tới thăm, rồi hỏi hỏi về cô. Cô chỉ khẽ cười và nói nhất định sẽ có ngày cô tới thăm và cảm ơn tôi vì những gì tôi đã giúp đỡ.

Chia tay cô rồi mà tôi lẩn cẩn rất nhiều điều chưa kịp hỏi. Tôi thần thờ ngồi xuống chiếc ghế đá của bệnh viện mà tự trách mình, sao tôi lại không hỏi cuộc sống của cô bây giờ ra sao? Cô đã đi thêm bước nữa hay chưa vv và vv....Tôi buồn và tự trách mình ghê gớm!

***

Suốt từ hôm chia tay cô Hòa ở bệnh viện, tâm trạng tôi luôn thấp thỏm đợi mong. Cô đã hứa sẽ tới thăm tôi nhưng một tuần, hai tuần và một tháng qua đi vẫn không thấy cô tới. Ngoài những lúc công việc quá bận rộn ở bệnh viện ra, khi về nhà tôi lại thấy lòng mình chùng xuống. Tôi thấy mình đơn độc và lẻ loi, những lúc như vậy không hiểu sao tôi chỉ nghĩ tới cô Hòa. Tôi nhớ cô da diết, có nhắm mắt lại tưởng tượng tới hình dáng của cô, nụ cười trên môi cô và ánh mắt trìu mến mà cô luôn dành cho tôi là lòng tôi lại thấy nôn nao.

Một gã trai đang độ tuổi trưởng thành như tôi bỗng khát khao thêm muốn một điều gì đó, song lại không dám trải lòng, không dám đối diện thật với con tim mình. Tôi cứ dón nén, nhịn nhục và bất chấp. Bất chấp gạt đi những ánh nhìn từ đồng nghiệp nữ, bất chấp cả sự xì xèo của một số người nói tôi chắc có vấn đề về giới tính, bất chấp quay đi với cả những gì mà mẹ tôi đang trông đợi ước ao.

Nhưng vốn dĩ những gì bị kìm nén quá cũng sẽ quá tải và có ngày nổ tung ra, vỡ òa, không khoan nhượng.

Tôi phải gặp được cô, dấu thế nào tôi cũng phải gặp cô. Tôi muốn một lần được đối diện với chính mình, tôi không thể che dấu cảm xúc của mình mãi được. Và thế là tôi đã tra tìm địa chỉ của cô qua tấm danh bạ khám chữa bệnh và hỏi hộp chuẩn bị tinh thần cho cuộc gặp gỡ định mệnh. Cuộc gặp gỡ mà có thể nói quan trọng nhất trong cuộc đời tôi, một sự bứt phá của cả thể xác, linh hồn và lí trí. Tôi tin thế!

Rốt cuộc thì tôi cũng tìm gặp được cô. Tiếc rằng, tôi đã chẳng nói được gì khi trông thấy một bé gái. Nhìn thoáng qua thôi tôi đã thấy bé mang toàn nét đẹp từ cô. Tôi bỗng khựng lại vài giây. Toàn thân chết lặng. Tôi muốn cười thật tươi chào cô xong nụ cười lại đăm ra méo mó thảm hại. Cô hơi bất ngờ, qua thái độ đầy lịch thiệp.

- Tuấn vào nhà đi, cứ tự nhiên đừng khách sáo.

Quay sang bé con đang dương đôi mắt tròn to đen láy với hàng lông mi cong vút nhìn tôi. Cô khẽ nhắc:

- Thảo Linh à, con chào chú Tuấn đi, đây là chú Tuấn bác sỹ đã mổ tay cho mẹ đấy.

Con bé líu ríu một tay ôm chân mẹ rồi cúi đầu rất lễ phép:

- Thảo Linh con xin chào chú ạ!

Nhìn vào đôi mắt long lanh ngây thơ của con bé bỗng giác trong tôi thấy như có một sự an ủi, niềm vui dường như đang lan tỏa khắp các tế bào. Tôi cúi xuống đỡ tay ra.

- Á, Thảo Linh ra chú Tuấn bế cái nào!

Con bé xoay sang nhìn mẹ. Cô Hòa vừa cười dịu dàng vừa gật đầu. Con bé chạy lao về phía tôi. Tôi nhắc bổng bé lên xoay trên không con bé thích chí cười khúc khích.

Thì ra cô Hòa nay đang rất hạnh phúc bên người chồng, một nhà khoa học, một nhà tri thức mẫu mực.

Nhưng cái đáng nói ở đây là chồng của cô lại chính là người bạn thân thiết của chú Thoan, chồng cũ của cô Hòa trước đây.

Cô kể, ngày đó chính là khi chú Thoan vừa từ Đức về nước đã mở một bữa tiệc lớn trên thành phố trong đó mời rất nhiều bạn bè. Và tối đó chú Dũng chồng cô bấy giờ đã mời cô đi chung cho vui, cũng muốn cô tham gia đàn một bản Piano cho buổi tiệc.

Thế rồi run rủi sao trong con mắt ngưỡng mộ của chú Thoan, với những lời nói tán dương và sự đeo đuổi sát sạt khi đó cô lại gật đầu đồng ý nhận yêu và sau đó tiến tới

kết hôn. Mà không hề biết chú Dũng cũng yêu cô tha thiết. Có điều chú Dũng lại là một người sống khép kín, ít nói nên dùng dạng tâm tưởng mãi vẫn chưa dám thổ lộ cho cô Hòa biết

Khi biết cô Hòa và chú Thoan yêu nhau thì chú Dũng đã đau khổ rất nhiều. Song là một người đàn ông sống nội tâm và trầm tính, chú đành nén tình cảm của mình, chôn chặt những rung động ngược trong trái tim để **chúc mừng** hạnh phúc của hai người bạn.

Những năm tháng cô Hòa về quê sống với gia đình chồng thì chú Dũng vì công việc lại phải qua Nhật Bản nghiên cứu vài năm.

Công việc của một nhà khoa học không có nhiều thời gian cho việc tìm bạn và đeo đuổi một tình yêu nào khác. Chú vẫn vậy, sống một mình và dâng trọn niềm đam mê.

Khi chú Dũng về nước mới biết chuyện tình cảm hôn nhân của cô Hòa và chú Thoan đã kết thúc. Chú buồn và thương cô Hòa bao nhiêu thì trong sâu thẳm chú lại nuôi hi vọng được yêu thương bù đắp cho cô Hòa bấy nhiêu. Dẫu trải qua rất nhiều chuyện nhưng trong tim chú luôn có bóng hình của cô Hòa. Và nó vẫn sáng rực rỡ, chưa hề nhạt phai.

Cô Hòa sau khi quay về thành phố đã đi dạy đàn trở lại, công việc yêu thích đã dần làm cho lòng cô thanh thản và yêu thương cuộc sống hơn. Cô chấp nhận tình cảm của chú Dũng nhẹ nhàng, êm đềm như chuyện tình của họ đáng ra cần phải thể từ rất nhiều năm trước.

Từ nhà cô Hòa về mà lòng tôi xáo trộn vô vàn, thực ra trong tôi đang cảm thấy vô cùng ấm áp. Một căn nhà nhỏ xinh, ngăn nắp và rộn ràng tiếng cười của con trẻ không phải bất cứ gia đình nào, biệt thự xa hoa nào cũng có thể có được.

Tôi vui khi thấy cô hạnh phúc, song tất nhiên trái tim tôi cũng có chút rỉ máu. Tôi biết mình đã, đang và sẽ luôn là một đứa trẻ trong mắt cô. Cho dù dưới bộ quần áo của một bác sỹ thì cô vẫn chỉ dành cho tôi sự ấm áp như một người thân trong gia đình mà thôi.

Tôi bất giác chìm vào giấc ngủ, hình như có một giọt nước mắt ấm nóng vừa chảy thật chậm xuống má. Có lẽ tôi đã khóc cho hạnh phúc của cô và cho cả mối tình đầu đời đơn phương của mình suốt chiều dài năm tháng thanh xuân rực rỡ.

***

Năm nay đã là năm thứ ba tôi không được về quê ăn tết rồi, công việc của một bác sỹ càng ngày càng bận không tương. Thế là mẹ lại phải tay xách nách mang nào là đùm gạo nếp. Con gà mái hoa bắt trong chuồng. Rồi ít bòng bưởi trong vườn nệ khệ mang lên thành phố cho tôi. Nhưng điều làm tôi vui nhất đó là mẹ đã chịu đồng ý ra giêng sẽ thu xếp nhà cửa dưới quê và lên ở hẳn với tôi.

Chiều nay lúc mẹ đang nấu nướng chuẩn bị cho mâm cỗ đêm ba mươi tôi rụt rè thì thầm vào tai mẹ:

- Mẹ ơi nếu như năm nay có một cô gái tình nguyện ở lại ăn tết với mẹ con ta, mẹ thấy sao ạ?

Nói xong đang gãi gãi tai thì thấy mẹ ngẩng phắt lên, khuôn mặt với những nếp nhăn chẳng chịt bông giãn ra, tuy rất nhiều vết chân chim nơi đuôi mắt nhưng tôi vẫn thấy mắt mẹ đang long lanh. Mẹ vui mừng trêu chọc:

- A, thằng quỷ này, hóa ra con đã có người thương mà dám dẫu mẹ phải không?

Tôi lại gãi gãi tai lí nhí nói, là cô ấy thương con lâu rồi nhưng con trai của mẹ trước đây chưa muốn giờ thì hi hi... Vừa nói tôi vừa cười đỏ hết cả mặt lên vì sượng sùng.

Mẹ vui quá, nhưng tự dưng về mặt lại đăm ra tư lự, tôi thấy thế liền hỏi:

- Mẹ à, mẹ không sao chứ? Có chuyện gì à mẹ?

Nhưng mẹ chỉ lắc đầu, rồi hai giọt nước mắt chảy dài xuống má, sợ tôi thấy liền lấy tay quạt thật mau.

- Là mẹ nghĩ tới ba con, chẳng biết bây giờ ông ấy ở đâu, cuộc sống có được tốt không. Nếu như ông ấy biết con đã trưởng thành chắc hẳn cũng sẽ vui lắm!

Tôi đang vui thấy mẹ nhắc tới người đàn ông bội bạc ấy liền sa sầm mặt xuống.

- Thôi, con nói mẹ bao lần rồi, mẹ đừng nhắc tới ông ấy trước mặt con nữa. Tại sao ông ấy làm mẹ khổ cực vậy mà mẹ vẫn một lòng một dạ thương mãi? mẹ làm con tức chết đi!

- Con đừng nói thế, vợ chồng ở với nhau một ngày cũng là tình nghĩa. Huống hồ chắc là do duyên số của mẹ phải thế, thôi con đừng trách ông ấy nữa. Dù gì cũng là người đẻ ra mình.

Không muốn nghe mẹ nói tiếp về chuyện đó nữa tôi định quay lưng đi vào trong nhà bỗng nhớ ra lại hờn hờ quay lại kể cho mẹ nghe về chuyện của cô Hòa.

Nghe xong nét mặt mẹ đã lại vui trở lại. Mẹ bảo, thực ra khi cô Hòa tạm biệt cái xóm tôi mà đi thì mẹ đã nghĩ cô sẽ tìm được hạnh phúc sau này. Vì mẹ tin một con người hiền lành, điềm đạm lại biết ăn ở nghĩa tình, có trước có sau như vậy nhất định sẽ gặp mọi điều lành, ông trời có mắt mà.

Nói xong như chợt nhớ ra điều gì, mẹ quay hẳn sang tôi bảo:

- Nay con có biết không, hóa ra trước đây không phải cô Hòa là người không thể sinh con mà lại chính là chú Thoan đấy.

Tôi nghe xong tròn xoe mắt không thể tin nổi.

- Nhưng tại sao lại thế hả mẹ? Mà sao mẹ lại biết chuyện đó?

Mẹ nhẹ nhàng kể:

- không phải chỉ mẹ biết đâu, mà bây giờ cả xóm đều biết. Họ còn đang đồn ầm lên chuyện cô Hiền vợ chú Thoan trước ngủ với người đàn ông khác và sinh ra đứa bé chứ không phải con của chú Thoan kia kìa.

Tại tôi lòng bùng không tin liền hỏi lại:

- Nhưng tại sao mọi người lại biết chuyện đó? Không lẽ đoán mò chuyện của người khác lại vui thế sao?

- O, con nói hay nhỉ, đoán mò là thế nào? Đặn mấy tháng trước thằng con cô Hiền cần phải phẫu thuật. Nghe đâu nó bị bệnh tim bẩm sinh hay gì đó, các bác sỹ yêu cầu người nhà phải túc trực tại bệnh viện, nếu như trường hợp cần máu gấp thì họ sẽ xin lấy máu của người nhà để tiếp cho thằng bé.

Nhưng khi kiểm tra nhóm máu của chú Thoan với cả ông bà nội thì không ai có nhóm máu trùng với nhóm máu với nó. Cũng may việc phẫu thuật không trầm trọng lắm nên chỉ cần mua vài bịch máu của bệnh viện tiếp và sau đó vài ngày nó được về nhà.

Nhưng kể từ bữa đó chú Thoan lại đăm nghĩ ngợi linh tinh. Chuyện đã không rầm rĩ lên cho cả xóm biết, khi một hôm chú Thoan nghe lén được cô Hiền nói chuyện điện

thoại với một người đàn ông nào đó trong toilet. Bập bõm thấy nhắc tới tên thằng bé, đã nghi ngờ sẵn nên chú rắp tâm đưa thằng bé đi bệnh viện xét nghiệm ADN.

Kết quả là ông bà Ngoan ngã vật ra ốm cả tháng trời, còn chú Thoan thì viết đơn li dị ngay lập tức.

Song cái cô Hiền kia cũng không phải dạng vừa, trước khi bước ra khỏi nhà còn làm tanh bành lên bao chuyện. Đòi hỏi tiền bạc nọ kia, thế nên mới um lên cả xóm đều biết chứ con bảo ai hơi đâu mà thò mũi vào chuyện của người khác thế.

Nghe mẹ kể một hơi xong tôi chẳng biết mình nên buồn hay vui. Trước đây giá như chú Thoan đừng quan hệ ngoài luồng mà biết trân trọng tình cảm vợ chồng và ông bà Ngoan không quá háo hức muốn có một đứa cháu nội thì đâu phải nên chuyện.

Tôi cũng chẳng biết nói gì với mẹ, chỉ biết giục mẹ vào bếp nấu cho xong và xin phép được đi rước bạn gái về chơi ra mắt mẹ.

Mẹ nhìn tôi hồ hởi dực đi mau rồi về

Tôi vừa dắt chiếc xe máy ra khỏi cửa bỗng khựng lại khi thấy cô Hòa một tay xách một làn toản hoa quả, chú Dũng đi bên cạnh và dắt bé Thảo Linh trong chiếc váy hồng thật xinh.

- Cháu có việc phải đi à Tuấn? Có chú định tới chơi, tiện mang chút hoa quả gọi là có chút lòng thành cảm ơn cháu việc cháu đã giúp đỡ cô trong những ngày cô nằm viện mà chú Dũng lại bận đi công tác.

Tôi mừng quýnh quáng.

- Dạ, cháu mời cô chú vào nhà ạ. Trong nhà cũng có mẹ cháu lên chơi đó ạ!

Nói đoạn tôi dựng chân chống xe xuống nhưng cô khẽ lắc đầu nói:

- À, nếu cháu đang có việc cần đi thì cháu cứ đi đi, cô vào nói chuyện với mẹ cháu chút cũng được.

Mẹ tôi trong nhà chắc nghe tiếng lao xao bên ngoài liền chạy ra, vừa nhìn thấy cô Hòa mắt mẹ đã rung rung. Cả hai người ôm chầm lấy nhau ríu rít như những người thân ruột thịt lâu ngày không gặp. Tự dưng nhìn cảnh tượng đó tôi xúc động tới nghẹn ngào, bỗng thấy khóe mắt mình cay cay!

Hết

(Dec/8/2/2020

Copy fb To Hanh